

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Milana Karabína a sudcov JUDr. Pavla Farkaša a JUDr. Jany Serbovej v trestnej veci obžalovaného **S. H.**, pre prečin podplácania podľa § 333 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. na verejnom zasadnutí 21. marca 2011 v Bratislave, prerokoval odvolanie obžalovaného S. H., ktoré podal proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica z 15. marca 2010, sp. zn. BB- 4T 17/2008, a rozhodol

t a k t o :

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného S. H. **s a z a m i e t a.**

O d ô v o d n e n i e

Rozsudkom Špecializovaného trestného súdu Pezinok, pracovisko Banská Bystrica z 15. marca 2010, sp. zn. BB- 4T 17/2008, bol obžalovaný S. H. uznaný za vinného z prečinu podplácania podľa § 333 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák., na skutkovom základe, že :

dňa 17. januára 2008 v čase okolo 23.05 hodine vo F. v budove Obvodného oddelenia Policajného zboru, kam bol predvedený spolu s J. Z. policajnou hliadkou OO PZ F., v zložení npor. T. B. a ppráp. Bc. R. H. z dôvodu podozrenia zo spáchania prečinu výtržníctva a dopravného priestupku, pretože riadil vozidlo pod vplyvom alkoholu, po umiestnení do zamrežovaného priestoru a po vykonaní dychovej skúšky na zistenie alkoholu v krvi, ktorou sa zistilo, že v dychu mal 1,40 mg/l alkoholu, čo predstavuje 2,92 promile alkoholu v krvi, obom členom policajnej hliadky ponúkol ako úplatok spolu sumu 100 000 Sk (3 319,39 eur) za to, že ich oboch prepustia a vo veci nebudú konať, pričom túto svoju ponuku zopakoval najmenej dvakrát.

Za to mu bol uložený podľa § 333 ods. 2 Tr. zák., § 38 ods. 2, § 36 písm. j/, § 37 písm. h/, s použitím § 42 ods. 1 a § 41 ods. 1 Tr. zák. súhrnný trest odňatia slobody v trvaní dva roky.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. bol obžalovaný na výkon trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. súd zrušil výrok o treste rozsudku Okresného súdu v Lučenci z 29. mája 2008, sp. zn. 22T 96/2008, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tieto výroky obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie obžalovaný S. H., ktoré písomne odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu. Odvolaním sa domáhal, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. d/ Tr. por. a podľa § 285 písm. b/ Tr. por. zrušil všetky výroky napadnutého rozsudku a spod obžaloby ho oslobodil, lebo skutok nie je trestným činom. Dôvodil tým, že nemal úmysel ponúknuť policajtom úplatok a ak aj také niečo povedal, tak to bolo len z recesie, pretože bol v silno podnapitom stave – 2,92 promile alkoholu v krvi. Jeho obhajobné tvrdenie podporuje aj fakt, že v tom čase nepracoval, nemal žiadny príjem a preto ponuku úplatku nemohol myslieť vážne. Jeho prejav je preto možno považovať za nezrozumiteľný. Svedok Z. jeho výpoveď potvrdil a vypočutí policajti sami povedali, že voči nemu nereagovali, keďže to nemalo význam pre značné požitie alkoholických nápojov. V závere konštatoval, že súd vyhodnotil dôkazy jednostranne a výlučne v jeho neprospech.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po primárnom zistení, že v posudzovanej veci nie je daný dôvod pre rozhodnutie podľa § 316 Tr. por. (odvolanie bolo podané v zákonnej lehote a osobou na to oprávnenou), na základe § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a zistil, že podané odvolanie nie je dôvodné.

Pri plnení revíznej povinnosti odvolací súd zistil, že skutok bol súdom I. stupňa ustálený na základe dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní, pri dodržaní zásad

bezprostrednosti, priamosti a ústnosti, ako aj pri rešpektovaní práva obžalovaného na obhajobu. Dôkazy boli vykonané spôsobom a v rozsahu a následne i vyhodnotené v zmysle zásad uvedených v § 2 ods. 10, ods. 12 Tr. por.

Špecializovaný súd v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica, v odôvodnení napadnutého rozsudku, riadiac sa ustanovením § 168 Tr. por. podrobne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Z odôvodnenia rozsudku je tiež zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou obžalovaného a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu. Najvyšší súd sa preto v týchto smeroch stotožňuje s presvedčivým a správne odôvodneným rozsudkom prvostupňového súdu.

Obžalovaný H. vo svojich výpovediach priznal, že so svedkom J. Z. požívali alkoholické nápoje, že sa spoločne v reštaurácii dopustili výtržnosti, že riadil motorové vozidlo pod vplyvom alkoholu, že bol kontrolovaný hliadkou polície a bol predvedený na políciu, kde sa aj dobrovoľne podrobil odberu krvi. Poprel len tú skutočnosť, že by policajtom ponúkal úplatok za to, aby nekonali a aj so svedkom Z. ich prepustili. Pripustil však, že zo žartu mohol policajtom povedať niečo v tom zmysle, že im niečo dá, ak ich nechajú, ale rozhodne to nemyslel vážne. Ako dôkaz, že svoju ponuku nemyslel vážne ponúkol obžalovaný tvrdenie, že v tom čase bol nezamestnaný a sumu 100 000 Sk ani reálne nemal k dispozícii a preto ju policajtom ponúkať nemohol.

Takéto obhajobné tvrdenie obžalovaného nemohol, vychádzajúc z vykonaného dokazovania akceptovať ani odvolací súd. Svedkovia npor. T. B. i Bc. R. H., príslušníci polície, ktorí robili zákrok vypovedali obaja zhodne a ich výpovede sa stotožňovali aj s výpoveďou obžalovaného H. až do obdobia po odbere krvi a zistení, že obžalovaný jazdil automobilom, keď mal v krvi 2,92 promile alkoholu. Všetci traja rovnako uviedli, že obžalovaný sa dopustil výtržnosti, jazdil pod vplyvom alkoholu a bol predvedený na políciu. Svedkovia B. i H. nemali snahu obžalovanému svojou výpoveďou uškodiť, keď vypovedali, že obžalovaný sa správal slušne, nedostali sa ani do fyzického, ani do verbálneho konfliktu. Zhodne však potvrdili, že po odbere krvi obžalovaný kričal, že sú korupční a ponúkol im úplatok 100 000 Sk, ak ich prepustia a nič z toho nebudú robiť.

Ponuku úplatku od obžalovaného vnímali vážne, lebo to i zopakoval a preto urobili úradný záznam a ďalej postupovali v súlade s predpismi.

Prvostupňový súd v dôvodoch svojho rozhodnutia správne a zákonne objasnil, že je z hľadiska uznania viny obžalovaného irelevantné, či reálne aj mal k dispozícii sumu peňazí, ktorú ponúkal ako úplatok, pretože skutková podstata prečinu podplácania podľa § 333 ods. 1 Tr. zák. je naplnená už v čase, keď je úplatok ponúknutý bez toho, aby následne došlo aj k reálnemu odovzdaniu peňazí.

Konanie obžalovaného S. H. bolo správne právne kvalifikované ako prečin podplácania podľa § 333 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. Vo vzťahu k objasneniu pojmov „vec všeobecného záujmu“, úplatok, a „verejný činiteľ“, odvolací súd považuje za postačujúce ak v tomto smere len poukáže na dôvody prvostupňového rozsudku, ktoré sú zrozumiteľné, vyčerpávajúce a hlavne zodpovedajú zákonu.

Odvolací súd nemohol akceptovať ani požiadavku obžalovaného, aby mu bol uložený, v prípade uznania viny, podmienený trest odňatia slobody, pretože zmenil svoj život, našiel si priateľku, pracuje ako vodič kamiónu a do rozporu so zákonom sa už nechce dostať.

V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že za prečin podplácania podľa § 333 ods. 2 Tr. zák. je možné uložiť trest v rámci trestnej sadzby, ktorá je dva až päť rokov. V zásade by teda prichádzalo do úvahy aj uloženie podmieneného trestu odňatia slobody, avšak už nie v prípade obžalovaného S. H.. Je nevyhnutné zdôrazniť, že obžalovaný v posudzovanom prípade už stál pred súdom štvrtýkrát. V prvých dvoch prípadoch mu boli ukladané tresty nespojené s obmedzením jeho osobnej slobody, ktoré však zjavne nespĺnili zákonom požadovaný prevýchovný účel, keďže obžalovaný sa trestnej činnosti dopúšťal aj naďalej. Bol mu ukladaný trest súhrnný za prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zák., za prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Tr. zák. a za prečin podplácania podľa § 333 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., a to za najprísnejší zo všetkých týchto zbíhajúcich sa trestných činov. Podľa zásad ukladania súhrnného trestu, súhrnný trest nesmie byť miernejší ako trest ukladaný skorším rozsudkom. Obžalovanému S. H. bol rozsudkom Okresného súdu v Lučenci, sp. zn. 22T 96/2008, uložený úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 8 mesiacov nepodmienečne, preto v tejto veci nebolo možné uložiť mu iný ako nepodmienečný trest odňatia slobody v rámci zákonom stanovenej trestnej sadzby.

Súd I. stupňa postupoval v súlade so zákonom, keď s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu, poľahčujúce i priťažujúce okolnosti považoval za postačujúci trest uložený úplne na dolnej hranici trestnej sadzby a takýto trest v trvaní dva roky obžalovanému uložil.

Správne, riadiac sa ustanovením § 42 ods. 2 Tr. zák. zároveň s uložením súhrnného trestu zrušil i výrok o treste rozsudku Okresného súdu v Lučenci z 29. mája 2008, sp. zn. 22 T 96/2008.

Zákonom zodpovedá i zaradenie obžalovaného na výkon uloženého trestu do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Odvolací súd z dôvodov uvedených v tomto rozhodnutí považoval rozsudok súdu prvého stupňa za zákonný a správny vo všetkých jeho výrokoch, preto odvolanie obžalovaného S. H. ako nedôvodné zamietol.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.

V Bratislave 21. marca 2011

JUDr. Milan K a r a b í n, v. r.
predseda senátu

Vypracovala: JUDr. Jana Serbová

Za správnosť vyhotovenia : Ing. Alžbeta Kóňová